

АПОСТОЛИ ПРАВДИ І НАУКИ

Національні та релігійні особистості дарують своєму народу заповіді. Заповіді, які складаються із наук, вказівок, настанов, застережень, благань, заохочувань і розумних порад для кращого розвитку національного і релігійного життя даного народу. Хоча ці заповіді можуть лежати приспані роками і навіть, декадами, чи ледво жевріти в народній пам'яті, але приходить пора, коли обставини поривають людей до дії, до застосування і виконання ідеалів цих заповітів.

З такими думками спитаймо себе, чи це збіг обставин, чи слушний і довгоочікуваний феномен, який відбувається в Україні протягом 2014 року та продовжується і в 2015 році? Чи ці правди і науки видатних українських особистостей піднялися на поверхню із колективної національної підсвідомості, а народ став настільки міцний та рішучий, що домагається жити відповідно цих ідеалів?

Рік 2014 проголошено роком Тарас Шевченка - з нагоди 200-ліття його народження. А 2015 рік присвячений 150-літтю народження Митрополита Андрея Шептицького. Саме напередодні святкування 200-ліття народження Тараса Шевченка повстав МАЙДАН. На Майдані укра-

їнський народ об'єднався та проголосив свої правди, зробив належні і законні домагання жити у вільній демократичній системі без чужого наглядча. Здобути право на гідне життя. Увесь світ слідкував за подіями на Майдані і бачив, як чужий наглядчач вбивав, калічив, палив та топтав об'єднаних мирних українських учасників протесту. Ця кривава бійня продовжується на Сході України - провокована, підтримувана та активно ангажована цим чужим наглядчачем, який називає себе нашим старшим братом. В результаті цих неймовірних подій маємо безліч геройських вчинків, виявів хоробрості, відданості, самопосягати і цьому не видно кінця.

Що спонукало молоду генерацію українців 21-го століття збунтуватися, незламно повстати, боротися за свої права, незважаючи на можливість жорстоких наслідків? Чи Шевченкові слова **“вставайте, Кайдани порвіте”** накінець збудили їх?

У вірші, написаному 1860 року, Шевченко питає **“Дивуєшся: чому не йде Апостол правди і науки?!”** Може, Апостол правди і науки був і є між нами? Але ми не чули? А, може, не слухали його послання, переданого через вибраних ним представників?

Тарас Шевченко показав нам гірку правду про нас, наше незнання власної історії, славного минулого, наш комплекс меншовартості, наше себелюбство, і нехтування поневоленого чи обездоленого брата, наш брак знання та шани до власних культурних досягнень, нашу пасивну готовність спокійно піддаватися зневагам, поневолюванню та руйнуванню, наш вічний розподіл, незгоди, розбрат в критичних моментах і навіть, наш страх випростуватися та стати на власні ноги. Шевченко картав нас за це та благав покаятися та позбутися цих недоліків. Хоча царський уряд заглушив його голос, але Шевченків заповіт постійно пригадував нам про наші недоліки.

Відзначаючи у цій значущій для українців році 150-ліття з дня народження Митрополита Андрея Шептицького, задумаємось над деякими аспектами його заповіту. Понад сорок років Митрополит присвятив своє життя праці для добра його Церкви, його вірних і добра всієї нації. Самовідданість, з якою він виконував свої обов'язки, його далекозорість та заходи праці в релігійному та церковному житті,

в освіті й культурі, політиці, економіці та суспільному добробуті, які він виконував, є незрівнянні, а його досяги знають мало подібних.

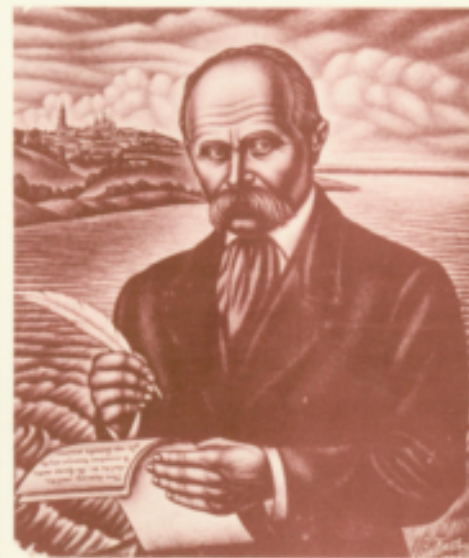
Від самого початку свого управління, Митрополит Шептицький стикався з численними складними проблемами спричинених політичною ситуацією, в якій знаходилася західна Україна, і які Митрополит мусів побороти. Через обмеження в релігійних та політичних правах населення терпіло нужду та гальмуючий освітній і культурний розвиток.

Митрополит Шептицький був свідомий того, що для успішного та здорового національного розвитку, народ мусить не тільки провадити своє життя на релігійних та моральних засадах, але здобути всебічну освіту. Потрібно навчати народ оцінювати, дорожити, зберігати культурні досягнення славного минулого. На цю тему Митрополит писав: **“Не у зовнішніх обставинах, і не в політичній констеляції лежить розв'язка великих завдань народу, а тільки у внутрішній силі його культури... Занапад культури якогось народу та її творчої сили – це більша трагедія, як упадок держави, яка є тільки найважливішим засобом для розвитку культури. Державу інколи легше відискати ніж відродити силу культури власного народу. Можна політично боротьбу програти, а культурно, проте, перемогти своїх політичних переможців і навпаки.”**

З такими глибокими переконаннями Митрополит зосереджував і прикладав багато зусиль у будову міцного фундаменту для дальшого культурного розвитку його народу. Він заснував Національний Музей для зберігання культурного багатства мунулого і зробив це доступним для широкого загалу - для науки, дослідів та цінування. Він надавав глибокого значення добрій та широкій освіті для всіх шарків суспільства, а головне - духівництву, щоб дати зрозуміти їм, яку важливу роль відіграє культура і культурні досягнення в житті людини і необхідність вивчати, зберігати та постійно підтримувати її безперервний розвиток. Саме ці ідеї та науки привезли українські емігранти, а особливо, українське духівництво до Америки. **Наш Український Музей і Бібліотека - це прямий наслідок цього заповіту.**

Народ відстоює та забезпечує свою суверенність, дотримуючись та зберігаючи власну культурну

ДУХ ТВИГ, ПРОВІСНИКУ,
ПОНАД ВІКАМИ І КОНТИНЕНТАМИ!

На пам'ятку відкриття пам'ятника Шевченкові у Вашингтоні, 27. червня 1964.

спадщину. Це дає їм ідентичність. Це охороняє їх від винищення та руйнування. А українці – це найкращий приклад того, яку силу наша культура мала на збереження та існування нашого народу по мимому століть бездержавності. Культура - це міцна зброя якої завойовники, тирані, пригноблювачі бояться і стараються знищити. Український народ пройшов багато моментів такого нищення нашими ворогами, проте уцілів. Але більш трагічне культурне винищення є не так ворогами, як власними “добрими людьми” - їхньою недбалістю, несвідомістю, нехтуванням та поверхневим ставленням до своєї спадщини.

У ці вагомні і критичні дні для українського народу, як в Україні, так і на поселеннях, перегляньмо заповіді Тараса Шевченка і Митрополита Андрея Шептицького. Слід нам прислухатись до їхніх слів, бо вони є нашими **Апостолами Правди і Науки.**

Любов Волинець

